

на, онда убију њега сама. Војници, свирепи као зверови, похиташе да изврше наређење безаконог цара, и са јарошћу говораху свештенику Божјем: Где си сакрио свога сина? Предај нам га, јер је цар наредио да тебе одмах убијемо, ако нам не предаш сина свог. – Свети Захарија им одговори на то: „Ви ћете убити тело моје, а Господ ће примити душу моју“. – Тада убице, извршујући Иродово наређење, јурнуше и убише светог слугу Божјег између храма и олтара (Мт. 23, 35). А проливена крв његова стврдно се на мермеру и постаде као камен, за сведочанство Иродова злочина и на вечну осуду његову.

Међутим, света Јелисавета са Јованом, скривена Богом, борављаше у отворившеј се стени. У њој се, по наређењу Божјем, образова пећи-

на за њих, и потече извор воде, и над пећином израсте палма, пуна урми. И сваки пут, када је наступало време узимању хране, то се дрво савијало и они су јели од рода његова, а када би се наситили, дрво се опет усправљало.

Четрдесет дана по убиству Захаријином света Јелисавета се преста-ви у тој пећини. Од тога времена свети Јован беше храњен анђелом Господњим до свога пунолетства, и чуван у пустињи све до дана јављења свога Израиљу. Тако рука Господња чуваше и заклањаше светог Јована, да би у духу и сили Илијиној ишао испред лица Господња и припремио пут Њему који долази да спасе род људски. Због свега тога нека се слави Христос Бог – Спаситељ наш, са Оцем и Светим Духом вавек. Амин.

Животно искуство нам се не даје одједном. Потребне су дуге године да би се смирила наша непокорна воља, да омекша наша отврдно срце, да се наша раздражљивост обрати у кроткост, да се положи „стража устима мојим“ (Пс. 140, 3), која се често отварају за непотребно и штетно брбљање. Духовни раст човечје душе дешава се постепено, слично као што „земља сама од себе донесе најпре траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу“ (Мк. 4, 28). Све у своје време. Стрпљиво и спокојно ишчекивање олакшања тегоба нашег живота је неопходан услов да Бог у нама узгаја истински плод.

Немојмо се предавати роптању, немојмо се жалити на оно што не можемо да изменимо. Примајмо све у духу кроткости, односећи се благодушно према неуспесима који

нам се дешавају, верујући да у свему постоји светла страна. Искушења ће нам послужити на корист и донеће нам душевни мир.

„Род доноси у трпљењу“ значи и да све последице наших дела предамо у руке Божје. Сејач сеје, земља прима, човек се нада приносу. Он сеје са надом, али зна да је успех у Божјим рукама. Не смемо да пожурујемо жетву. Не смемо да непрекидно узнемиравамо семе које се сакрило у недрима земље. Потребно је понекад само чекати у трпљењу и надању. Мајка блаженог Августина, света Моника, чекала је четрдесет година на плод својих молитава, чекала када ће се њен син незнабожац обратити Богу. И у Богом назначено време тај је плод дивно израстао, на радост њену и на славу Божју.

дневник једној свешћеника

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

РОЂЕЊЕ СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА - ИВАЊДАН

св. Никита Ремесијански, прей. Јован Чешки

Јн. 1, 1 - 25, 57 - 68, 76, 80; зч. 1. Рим. 13, 11 - 14, 4; зч. 112.

СИНАКСАР НА РОЂЕЊЕ СВЕТОГА ЈОВАНА ПРЕТЕЧЕ И КРСТИТЕЉА ГОСПОДЊЕГ

Када је Незалазно Сунце Правде – Христос Спаситељ наш хтео да засија свету, и већ био савио небеса и сишао у чистију од неба девичанску утробу, требало је да се најпре роди од нероткиње Његова звезда даница – свети Јован Претеча, да би ишао испред Господа као предвесник, проповедајући и говорећи: Иде за мном јачи од мене (Мк. 1, 7). Стога, када се светој Јелисавети наврши време да роди, она роди сина у старости својој, од оматореле утробе, као што у старо време Сара роди Исака. Тако, једно чудо претходи другоме чуду: пре но што Дјева роди Христа, стара Јелисавета роди Претечу Христовог, да би људи, видевши надприродно рођење од старице, поверовали надприродном рођењу које је имало себи: „свемогућа сила Божја, која разреши неплодност старице, у стању је да и чедну Дјеву учини Мајком“. – Зато чудесном рођењу Христовом претходи чудесно рођење Претече. То би тако зато, да се јед-

ним чудом свет припреми за примање другог чуда: да људи, угледавши старицу матер, лакше приме увекдевујућу Матер; да људи, поставши сведоци необичног рођења од престареле Јелисавете, припреме себе за вест о чудноватом рођењу Христа од Дјеве. Јер и у једној и у другој матери чин рођења превазилажаше законе природе, пошто је тако хтео Бог, коме се као Творцу повињава свака природа.

Када Јелисавета роди Претечу, чуше њезини суседи, сродници и познаници, и радоваху се заједно с њом што Господ показа велику милост Своју на њој, избавивши је од укора бездетности. Тако се испунише речи светог благовесника Божјег Архангела Гаврила, који беше рекао Захарији: Жена твоја Јелисавета родити ће ти сина, и многи ће се обрадовати рођењу његовом (Лк. 1, 13. 14). Тада се радоваху како сродници тако и они који гораху пламеном жељом за очекиваним Месијом. Јер, иако они не знађаху да је већ наста-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

у време рођења Претече Христова, дух њихов покреташе се на радост, пошто Дух Свети весељаше срца њихова, и они у рођењу Претечиним добише као неко уверење да ће дочекати очекиваног Месију.

У осми дан по рођењу Претече дођоше свештеници и сродници у дом Захаријин, да обрежу дете, и хтедоше му дати име оца његова – Захарија. Али мати дететова не пристајаше на то. Јер, будући суругом мужа-пророка и мајком сина-пророка, света Јелисавета беше и сама испуњена пророчким даром, и по пророчком предзнању настојаваше да њеном сину надену

језик му се раздреша од немила, и стаде говорити благосиљајући Бога. И чуђаху се сви толиким чудесима: старици која роди, матери и немом оцу који се без договорања сложише у погледу имена своје сину, немоме оцу који одмах проговори и написа руком оно што језиком изговори, и имену Јовановом које као кључ отвори уста оцу на прославање Бога. Слушајући речи Захаријине, сви се са страхом дивљаху, и о свему томе причаше се по целом планинском крају Јудеје, тојест у околини свештеног града Хеврона, у коме бејаше дом Захаријин.

Свака душа која је изгубила мир треба да се покаје и Господ ће јој опростити грехе и у њој ће опет завладати радост и спокојство. Нису нам потребни други сведоци кад имамо Духа Светог који сведочи у души да су греси опроштени. Ето знака да су нам греси опроштени: Ако омрзнеш грех, значи да ти га је Господ опростио.

свешти Силуан Аџонски

име Јован. То име она није могла чути од свога мужа, јер се Захарија врати из храма дома са језиком свезаним немилком, те не могаше испричати својој супрузи да је видео анђела који му је објавио благовест о зачећу сина и наредио да му се надене име Јован. Дакле, Духом Светим упуњена, света мајка као пророчица даје младенцу име Јован, као што она и раније пророчки познаде долазак к њој Божје Матере и рече: Откуда мени ово да дође мати Господа мога к мени? (Лк. 1, 43).

Тада свештеници и сродници стадоше знацима питати Захарију, какво би име он хтео да надене младенцу. А он заискавши дашчицу, написа: „Јован му је име“. И одмах се Захарији отворише уста, и

Овај град са околином још у дане Исуса Навина би додељен свештеничком племену Ароновом. Од Јерусалима удаљен осам сати хода, подаље од Витлејема на великој висини. Називао се „Горски град“ због високих гора на којима се налазио, а околина његова називала се „горски крај“, као што о томе пише у Еванђељу приликом путовања Пресвете Богородице к њеној рођаци Јелисавети: Марија уставши отиде (из Назарета Галилејског) брзо у планински крај (= вљ горњия = у брдски, горски, планински крај), тојест у Хеврон, и уђе у кућу Захаријину, и поздрави се с Јелисаветом (Лк. 1, 39). Ту дакле, у Хеврону, у том планинском крају, збише се сви ови необични и чудесни догађаји, о којима се говори горе. И сви

који чуше о тим догађајима, веома се дивљаху и у недоумици се питаху: Шта ће бити из овога детета? (Лк. 1, 66).

И рука Господња беше са новорођеним младенцем, умножавајући у њему благодат Божију и чувајући га од мача Иродова. Јер о чудесном рођењу Јовановом дође глас и до Ирода. и он се много чуђаше, говорећи у себи: „Шта ће бити из овога детета?“ А када се у Витлејему јудејском роди Господ наш Исус Христос, и са Истока дођоше мудраци и распитиваху о новорођеном цару

сазнаде се разлог те кукњаве. Онда света Јелисавета одмах узне младеца Јована и побеже у високе пуне горе; а свети Захарија у то време налажаше се у Јерусалиму, држећи по обичају свештенства чреду своју у храму. Света пак Јелисавета, кријући се по горама, са сузама се мољаше Богу да заштити њу са дететом. И када са врха горе угледа војнике где се приближавају, она завапи ка стени пред којом се обреће: Горо Божија, прими мајку са чедом!

И тог часа се отвори стена и

Хришћанство нас учи да ценимо човека; не његове особине и квалитете, већ његову суштину - његову душу. Хришћанство је прво прогласило апсолутну вредност и јединственост сваке људске душе. Хришћанство је, такође, успело да очисти људску душу од свега што је небитно и грешно, откривајући на тај начин њену бескрајну лепоту и божанску суштину. Сва богатства света нису ништа у поређењу са том врхунском вредношћу душе: „Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије а души својој науди?“ (Мат. 16,26) Отуд сва убедљива снага Христових речи, када нас упозорава на неки порок који уништава душу. Ако је човек тако узвишено биће, онда свако непромишљено деловање према себи или другима представља злочин и дозволити себи да починимо тако нешто, значи уништавање тог у човеку. Сваки грех је дубоки ожиљак на предивној слици, ружна бора на анђeosком лицу. Чувајте се греха – тј. заштитите себе од изопачења, уништења, од смрти душе.

јереј Александар Јељчанинов

Јудејском, тада Ирод, пославши војнике у Витлејем да побију тамо сву децу, сети се и Јована, сина Захаријина, о коме је чуо много чудесних ствари, и питаху се у себи: „Да није он будући цар Јудејски?“ И одлучивши да убије и њега, он нарочито посла убице у Хеврон у кућу Захаријину. Али послане убице не нађоше светог Јована, јер када у Витлејему отпоче безбожно убијање деце, глас и кукњава тамошња допреше и до Хеврона који није много удаљен од Витлејема, и

прими унутра Јелисавету са дететом, и тако их сакри од убица који су их тражили. А војници, не наставши онога кога су тражили, вратише се празних руку к ономе који их беше послао. Тада Ирод посла свог оруженосца у храм к Захарију да му каже: Дај ми сина твог! – Свети Захарије одговори: Ја сада служим Господу Богу Израилеву, а о сину мом не знам где је.

Силно разјарен, Ирод поново посла војнике к Захарији наредивши им да, ако Захарија не преда си-